

ZÁRÓBESZÁMOLÓ

Réthy Fanni

Készült a Keleti Üzleti Akadémiai Központ (OBIC) hallgatói mobilitási
programjának keretében

2021/2022 tavaszi félév

Záróbeszámoló

Réthy Fanni

Turizmus-vendéglátás alapszak,

Kereskedelmi, Vendéglátóipari és Idegenforgalmi Kar

Réthy Fanni vagyok a Budapesti Gazdasági Egyetem harmadéves hallgatója turizmus-vendéglátás (angol) szakon. A 2021/22-es tanév tavaszi félévét Dél-Koreában, Szöulban tölthettem az OBIC hallgatói mobilitási ösztöndíjának köszönhetően, s ezt az időszakot szeretném nektek ebben a beszámolóban bemutatni. Először szeretnék egy kis betekintést nyújtani az utazásomba és a karanténba, utána az iskolai életembe és az ösztöndíjhoz tartozó fenntarthatóságról tanultakba, majd végül a koreai életembe és kalandjaimba, amik felejthetetlen emlékek maradnak számomra.

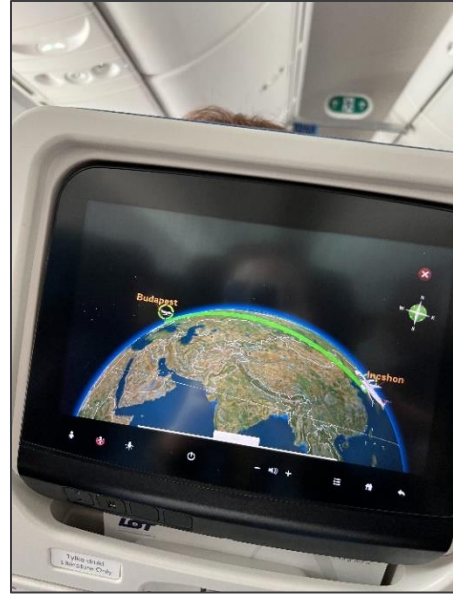
Ez a kalandom vitathatatlanul életem legeslegjobb és legizgalmasabb élménye volt. Igaz, nem mindig volt egyszerű ilyen távol az otthontól és mindentől, amit eddig ismertem, s rengeteg kihívással kellett szembenéznem, de bármikor újra csinálnám az egészet, mert rengeteget adott az életemhez.

Több beszámolót olvastam én is a kiutazásom előtt és gondoltam, nem érhet majd meglepetés, nagyon „új” vagy esetleg meghökkentő élmény, de tényleg ahány ember, annyi tapasztalat és kaland létezik, és szerintem az egész pont ettől szép és pótolhatatlan, amit mindenkinek egyszer át kellene élnie.

Kiutazás, karantén és hazautazás

Kiutazásom idején még bőven „tombolt” a vírus, így az indulásom előtt (február 14.) a vízumpapírok megszerzése mellett utazásomkor egy 48 óránál nem régebbi negatív PCR tesztet kellett bemutatnom az itthoni és a koreai reptéren is az útlevelemmel és a vízumommal együtt. (Papír formában kellett őket felmutatni, érdemes több példányban kinyomtatni őket legfőképpen angol nyelven, mert néhol el is veszik.)

Szerencsére azon nem kellett aggódnom, hogy kifutok-e az időből vagy sem, hiszen a LOT közvetlen járatával repültem, amivel durván 11 óra után landoltunk is az Incheon-i nemzetközi repülőtéren. Az út viszonylag gyorsan el is telt (annak ellenére, hogy egy percet sem tudtam aludni az izgatottságtól), mert szerencsémre Alexával együtt utaztam (a másik magyar lánnyal, aki szintén a Kookmin Egyetem cserediákja volt ebben a szemeszterben). A repülőn amellet, hogy kétszer kaptunk meleg ételt, üdítőt, kávét, vizet, kispárnát és takarót is akármikor kérhettünk a repülőgép személyzetétől. Természetesen az egész úton és kint is kivétel nélkül mindenhol kellett maszkot hordani (egészen április közepéig, amikor jelentősen enyhítettek a szabályozásokon).

Mikor megérkeztünk Koreába, a reptéren egy teljesen kiforrott rendszer várt minket. Miután elhagytuk a gépünket, mindenki szépen felsorakozott és sorban mentünk asztalról asztalra, ahol ellenőrizték a dokumentumainkat és felvették a karanténzállásunk adatait, amit magunknak intéztünk Alexával. Az Airbnb oldalán találtunk magunknak egy helyet, ami a kormány által elismert karanténzállásként is működött. Ezután egy következő pultnál segítettek nekünk telepíteni egy appot a telefonunkra, amivel naponta kétszer tudtuk jelenteni a testhőmérsékletünket és esetleges tüneteinket (ha voltak).

Ezt követően ismét ellenőrizték és rögzítették az adatainkat s mehettünk is megkeresni a poggyászsunkat. Miután ez is megvolt, már csak egy állomás maradt, ahol utánanéztek, melyik egyetemre érkeztünk, és megjelöltek minket egy matricával, aminek köszönhetően tudták, hogy cserediákok vagyunk. A matrica mellé kaptunk pár tájékoztató füzetet is egy részletes karanténtájékoztatóval együtt.

A procedura végeztével már indulhattunk is kifelé, mert szerencsénkre a házigazdánk felajánlotta, hogy eljön értünk a reptérre és elvisz minket a szállásra, így nem kellett az odajutással bajlódni. Úgy gondolom, nagyon jól jártunk vele,

mivel tényleg mindenben segítségünkre volt és mindig mindenről tájékoztatott minket. Megérkezés után 24 órán belül újabb PCR tesztet kellett csináltatnunk a körzeti egészségügyi központban és ezt megismételni a karantén utolsó előtti napján, s a tulaj mind a kétszer elfuvarozott minket (kis felár fejében) és ott is segített, amiben csak lehetett, mint például a kérdőív kitöltése, adatok helyes megadása, mobilnet megosztása, de még kézmelegítőt is kaptunk, hiszen ekkor még mínusz 10 fok volt Szöulban. Ezen kívül ételt és italt is segített nekünk házhoz rendelni, hiszen még nem rendelkezünk koreai telefonszámmal.

A karantén viszonylag gyorsan eltelt annak ellenére, hogy ott akkor hosszúnak tűnt, mivel alig vártam, hogy felfedezhessem a várost, de még így is mázlink volt, ugyanis utazásunk előtt pont lecsökkentették a kötelező karantént 7 napra. Így abban a 7 napban már előre elkezdtem tervezni, melyik nap mit szeretnék megnézni a környéken és milyen teendőim/teendőink lesznek, miután „kiszabadultunk”. Az is rengeteget segített, hogy Alexával két egymás melletti szobát kaptunk meg és így nem éreztem magam annyira egyedül.

Végül 7 nap és 2 negatív PCR teszt után végre nekiláthattunk a városnak, a tennivalóknak és az új kis koreai életünknek. Pár napot még ezen a helyen töltöttünk, majd utána átköltöztünk a következő szállásra, ahol a következő 4 hónapban laktunk.

A hazautazás már azért jóval egyszerűbb volt, mivel a Magyarországra érkezőknek PCR tesztet sem kellett csinálniuk és karanténba se kellett vonulniuk. Így csak egy egyszerű poggyászfeladás és az alap biztonsági procedúra várt rám, majd miután felszálltam a gépre, egy bő 12 óra múlva meg is érkeztem Budapestre. Egyetlen apró kellemetlenség ért ezen a napon, az pedig nem volt más, mint a hajnali 2 órakor kapott e-mailem, hogy előreláthatólag 3 óra késéssel fog csak elindulni a gép, viszont ezt is jól kezelte a légitársaság és a reptér is, mert cserébe kaptunk egy kupont egy keretösszeggel, amit szabadon felhasználhattunk adott éttermekben vagy kávézókban, amíg várakoztunk, s így egy finom reggelit is elfogyaszthattam indulás előtt.

Egyetemi élet, kampusz és tárgyak

Kint tartózkodásom alatt a szöuli Kookmin University-n, Business Administration szakon tanulhattam. Az egyetem a város egyik nemzeti parkja közvetlen közelében, pontosabban a Bukhansan Nemzeti Park szomszédságában található. Ennek köszönhetően a kampusz egy gyönyörű környezetben helyezkedik el, amit minden egyes alkalommal megcsodáltam, amikor volt lehetőségem meglátogatni. Egészen elképesztő, milyen hatalmas területe volt az iskolának, és számomra az is meglepő volt, hogy nem csak étkezői, péksége, kávézója és külön könyvtára volt az egyetemnek, hanem saját postával, bankkal, kisboltokkal és még gyógyszerházzal is rendelkezett.

Regisztráció és tárgyfelvétel:

Még kiutazás előtt a többi teendővel együtt regisztrálnunk kellett a Kookmin saját oktatási rendszerébe, ami egyáltalán nem okozott gondot, mivel mindenhez részletes útmutatót és segítséget kaptunk. Több „hullámban” volt lehetőség tárgyat felvenni, ami annyiban különbözött az itthoni számomra megszokott rendszertől, hogy itt nem megnyitják az időszakot és akkor onnantól él a tárgyfelvétel hetekig, hanem az ő rendszerükben ezek az időszakok adott napokon például reggel 10-től délután 3 óráig voltak nyitva, majd utána lezárult és várni kellett a következőre, ha esetleg valami nem sikerült vagy változtatni szerettünk volna. Ezt természetesen megelőzte egy „add to cart” időszak, ami nálunk itthon órarendtervezésnek felel meg. Az útmutatónak hála sikerült betennem majdnem minden tárgyat a kosaramba, amit úgy gondoltam, érdekesek lehetnek számomra, és amit nem találtam, végül arra is sikeresen ráleltem a rendes tárgyfelvétel alatt.

Az első ilyen periódus után kicsit szomorú voltam, mert amellet, hogy volt, amit gond nélkül, teljesen zökkenőmentesen felvettem, néhány már betelt, mire én megpróbáltam regisztrálni rá. De senki se búsuljon, ha véletlen így járna, mint én,

hiszen a tanítás első hete egy úgynevezett „add and drop” periódus, ami alatt a diákok meglátogathatják az órákat és szabadon eldönthetik, hogy tetszik-e nekik vagy esetleg leadnák és szeretnének valamilyen másik kurzusra jelentkezni helyette. Így aki szemfüles és rajtra kész, mint jómagam, ebben az időszakban, simán le tud csapni egy-egy felszabaduló helyre. A helyvadászatom sikeres volt, így végül Basic Korean, Cultural Business Discussions, My Life My Way és Business Ethics nevezetű tárgyak landoltak az órarendemben, amiknek roppant örültem.

A tanévet sajnos online kezdtük meg a magas Covid esetszámok miatt, viszont nagy örömünkre az első ZH időszak után már személyes oktatásra váltott át az iskola, így azt is megtapasztalhattam, milyen egy igazi dél-koreai egyetemre járni.

Röviden a tárgyaimról:

A **Basic Korean** tárgy egy ténylegesen kezdőknek való kurzus, akik szeretnének elindulni a koreai nyelvtanulás útján. Az első pár hétben megtanultuk írni és olvasni is, ezek után pedig szépen sorban elkezdtek megtanulni az alapokat. Így hát tanultunk számolni, egyszerűbb mellékneveket, igéket, mondatot alkotni, de jó pár hasznos dialógust is memorizáltunk. Ennél a tárgynál kis szódolgozatokból, jelenlétből, félévi és év végi vizsgából („szóbeli” és írásbeli) állt össze az érdemjegyük.

Cultural Business Discussions órán mindig egy heti adott témáról volt szó különböző országokban és kultúrákban. Különösen szerettem ezt az órát, hiszen amellet, hogy érdekesek voltak az órai témák, minden órán kétszer kis csoportokban kellett megvitatnunk az adott kérdéseket és megosztanunk a saját véleményünket, így nagyon sok diáktársamat megismerhettem ezen az órán, s nagyon jó barátokra is szert tettem. Az érdemjegyünket heti kis beadandókból és az év végi írásbeli és szóbeli vizsga eredményéből kaptuk meg.

A **My Life My Way** kurzus igazából egy olyan tárgyam volt, ami a saját magam elfogadásában, jó vezetővé válásban és céljaim megtalálásában segített leginkább. Ezen az órán nem jegyet kaptunk év végén, csupán elbírálták, hogy sikeresen teljesítettük-e vagy sem. De ettől függetlenül minden héten volt egy kis beadandónk és féléves és év végi, nagyobb beadandó esszénk is volt (ezek mind segítették a saját portfóliónk építését). Ennek az órának is számos nagyon jó barátot köszönhetek, akik

rengeteget segítettek nekem a félév alatt, hiszen egészen a kurzus végéig egy csapatban kellett dolgoznunk, amit még az első órán sorsolt ki a tanárnő.

S végül a **Business Ethics**, amit elsősorban (amellett, hogy érdekelt is) azért vettem fel, hogy az ösztöndíjhoz tartozó fenntarthatósági feltételnek eleget tegyek, s úgy gondolom, jól is tettem, mivel ezt a tárgyat is nagyon élveztem és megszerettem. Ebben természetesen az is sokat segített, hogy a professzor egy nagyon jól beszélő, igen fiatal tanár volt, aki nagyon jól megtalálta azt a stílust, amivel számunkra érdekessé és élvezhetővé teheti az órákat. Minden órán lehetőségünk volt véleményt nyilvánítani, vagy csak hozzászólni az órához (amivel plusz részvételi pontokat lehetett szerezni), ezzel interaktívva téve az órát. A kurzus legfőképp a vállalatok és cégek etikus, fenntartható és környezetbarát viselkedését és próbálkozásait foglalta magába. Szinte végig jelen volt a fenntarthatóság, mint egy állandó kérdés vagy „probléma” a cégek és vállalkozások életében, hiszen nem csak azért fontos, mert ez biztosíthatja az úgynevezett túlélést nekik, hanem azért is, mert ez egy egyre jobban növekvő (véleményem szerint nélkülözhetetlen) trend, ami a fiatalabb generációknak már nagyon lényeges és mérvadó, amikor egy-egy adott termék vagy szolgáltatás mellett döntenek. Én magam is ilyen döntéseket próbálok hozni, amikor csak lehetőségem van rá, ezért is lepett meg az egyik legjobban engem is és Alexát is az úgynevezett „greenwashing” témánk, ami nem más, mint amikor reklámokban és a marketing során a cégek környezettudatosnak és környezetbarátnak mutatják a termékeiket és önmagukat is, miközben jó néhány esetben ez egyáltalán nem is igaz. Ez előtt az órám előtt nem igazán hallottam erről, de az biztos, hogy most meghökkentett és felnyitotta a szemem, ezáltal a jövőben biztos jobban oda fogok figyelni ezekre, s alaposabban utánanézek egy adott terméknek, amit meg szeretnék venni. Pozitív csalódásként ért, hogy amellett, hogy a tárgy nagy részben ilyen témákra épült, egy teljes hetet beszéltünk még csak a természetvédelemről és fenntarthatóságról, ami úgy gondolom, Koreában nagyon fontos, mivel még mindig nagyon sok mindenben van hová fejlődniük ezen a téren. Ezeken az órákon szóba jött több egyezmény is (2016-os párizsi klímaegyezmény, 2015-ös Clean Air Act), ami a klímaváltozás súlyosságára hívja fel a figyelmet, hiszen Dél-Korea nem is olyan rég még igen előkelő helyet foglalt és foglal is el, ha légszennyezésről és gázkibocsátásról van szó. De szerencsére ők is igyekeznek megoldást találni ezekre, de erről egy pár

mondattal később fogok részletesebben írni. Ezen kívül arról is tanultunk, ezek a vállalatok hogyan mérik a fenntarthatósági teljesítményt, vagy hálózatokról, amik a fenntarthatóságot hirdetik és a kihívások kezelésére törekcszenek. Végül az érdemjegyüket a részvételi pontokból, két nagyobb tesztből és egy előadott esettanulmányból kaptuk meg.

Személy szerint én mindenképpen úgy gondolom, ez a tárgy nagyon hasznos és tanulságos lehet mindenki számára, hiszen az én szememet is jobban felnyitotta, pedig én úgy gondoltam, eléggé odafigyelek ezekre már így is, de sikerült pár újdonságra lelnem nekem is, s a jövőben ezt a tudásom mindenképpen kamatoztatni fogom.

Összességében azt tudom mondani, hogy én nagyon szerettem erre az egyetemre járni. Nem csupán azért, mert szuper professzorokat fogtam ki érdekes tárgyakkal, hanem mert az egész kampusz valamilyen varázslatos, pozitív hangulatot hordoz magával. Ezt nem is bizonyítja jobban más, mint hogy nem volt ritka eset, hogy akár órák előtt bementem, de ezek végeztével is rendszeresen tovább maradtam a Kookmin területén. Volt, hogy tanulni vagy egy-egy órára készülni, de olyan is előfordult, hogy csak úgy maradtam nézelődni és sétálni, hogy magamba szívjam azt a csodás érzést, amit az ottani atmoszféra sugárzott magából.

Fenntarthatóság Koreában

A fenntarthatósággal kapcsolatban először saját tapasztalataim szeretném megosztani veletek.

Mikor megérkeztem, még nem tudtam pontosan, mire számítsak, de pár nap után már tudatosult bennem, hogy milyen brutális mennyiségű műanyagot használnak. Ez volt az a dolog, ami nekem a legjobban szembetűnt, mivel itthon, Magyarországon a tavalyi évben már betiltották az egyszer használatos műanyagokat. Fesztiválokon újratölthető és visszaváltható poharakba készítik az italokat, s vendéglátóhelyeken sem használhatnak már sem műanyag szívószálat, sem pedig poharakat. Így hát igencsak meglepődtem, hogy ebben a rohamléptekben fejlődő országban erre még nincsen igazán megoldás. Az összes kávézóban műanyag pohárba készítették a kávé, ha elvitelre kértük (sokszor ottfogyasztásra is, főképp a hideg italokat), s az ezekhez

tartozó műanyag szívószálak is még egy plusz, szintén műanyag csomagolásban voltak, amit sokszor a kávéval együtt még egy kis szatyorba is beletettek, hogy megkönnyítsék a szállítást. Egyrészt megérttem, hogy a szívószál becsomagolásával higiénikusabbak tudnak maradni így a vírus idején, de sajnos ez előtte is így volt. Természetesen volt egy-két kivétel, ha forró italokról volt szó, azt papírpohárba kaptam meg, de a koreaiak döntő többsége általában nem meleg kávéat fogyaszt, s ezáltal sokkal több műanyag fogy, mint papír. De ez csak egy volt a sok közül, hiszen a kisboltokban (CU, GS25, 7eleven) is szinte minden termék az alapsomagolásán kívül még be volt csomagolva valami műanyagba. Az egyik ilyen termék, ami nagyon „szemet szűrt” nekem, az nem volt más, mint az előre kiporciózott jegeskávé, limonádé vagy jegestea. Ezeket a boltba belépve szinte rögtön meg lehetett találni mindenhol. Őszinte leszek, egyszerre tetszett és voltam tőle nagyon szomorú, mert az adag nagyságától függően előre kimért pohár jeget lehetett venni, amihez a megfelelő mennyiségű italt ki lehetett választani a polcra, s ezt akár a boltban, akár otthon össze tudta önteni magának az ember. Elképesztő volt látni, milyen mérnöki pontossággal vannak kimérve ezek az üdítők és kávék a kis tasakjaikba, viszont szomorú volt belegondolni, hogy akárhányszor ilyet fogyaszt valaki, kidob egy műanyag poharat, szívószálat, italos tasakot, a szívószál csomagolását és a pohár fogyasztás előtti lezárását szolgáló műanyag fóliát is. Ami szintén meglepő lehet annak, aki még nem hallott erről, hogy az utcákon nagyon ritkán lehet kukát találni, ezért tanácsos még a boltban vagy az adott épületben kidobni a szemetünket. S ha már a kukáknál tartunk, azt viszont érdemes tudni, hogy a boltokban is és a szállásokon is mindent szelektíven gyűjtenek (sőt, még az ételmaradékot/hulladékot is külön gyűjtik) és ezeket különböző napokon szállítják el, nehogy összekeveredjen.

A műanyagproblémán kívül igazából elég sok környezeti problémával kell szembenézniük (levegőminőség, megnövekedett ökológiai lábnyom), amit igazából a roppant nagy mértékű gazdasági fejlődés eredményezett. De, hogy ne csak a rosszat soroljam, legyen szó zöldebb törekvéseikről, legfőképp most a járványt követően.

A világ leginnovatívabb országaként is emlegetik Dél-Koreát, aki a saját képére formálva adta ki a „New Deal”-t (nemzeti stratégia, kormányzati intézkedések), amelyben figyelemreméltó szerepet szán a zöld, valamint okos beruházásoknak.

Ennek az új irányvonalnak 3 fő pillére van, ami nem más, mint a Green New Deal, Digital New Deal, míg a harmadik a társadalmi biztonságra összpontosít.

A Green New Deal a zöld infrastruktúrára, a megújuló energiára és az ipari szektorra koncentrál. Ez összeköthető azzal, hogy Dél-Korea 2050-re szeretne szén-dioxid-semleges országgá válni. Ez nem meglepő, hiszen jelenleg Korea a világ negyedik legnagyobb szénimportálója és a tengerentúli szénprojektekbe való befektetésben is a harmadik helyet foglalja el. Intelligens hálózatszisztemeket hoznak létre az energiatakarékosság fényében és bővíteni kezdik a tiszta, valamint megújuló energia kínálatot (szél-, nap- és a vízenergia). A főváros egyik törekvése az, hogy 2030-ig 32 gigawatt napenergiát és 12 gigawatt szélenergia-kapacitást biztosítson. Ezen felül növelik az elektromos töltőállomások számát, s a régi dízel üzemanyagot használó autókat elektromos vagy LPG járművekre cserélik. Az önkormányzat által fenntartott bérlakásokat, iskolákat, valamint kulturális létesítményeket környezetbarát, energiahatékony épületekké fogják átalakítani.

Ezen felül annak érdekében, hogy a zöld ipar innovációját támogassák, a kormány 100 intelligens gyár felépítését tervezi, melyek a szennyezést azáltal minimalizálják, hogy az ipari hulladék és hő újrafelhasználásával megújuló energiát használnak.

Ha a közlekedést nézzük, közismert példa a műholdas navigációs eszköz, mely megváltoztatta a térképhasználatot, az útvonalválasztás folyamatát és csökkentette az eltévedés lehetőségét. Újabb példa lehet a minden közúton fizetendő kilométer- és szennyezésarányos útdíjat a forgalom lassítása nélkül kivető rendszerek megjelenése, de ezeken kívül sok más informatikai, kommunikációs eszköz létezik, amellyel a közúti közlekedés káros mellékhatásait csökkenteni lehet. Egyúttal az intelligens közlekedési rendszerek, az ITS megoldások helyenként már nemcsak, hogy a helyettesítik a betont, de az eltüntetését is igyekeznek lehetővé tenni.

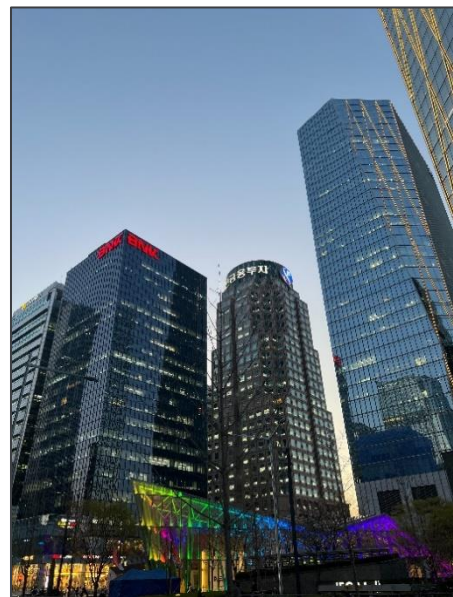
Továbbá a jól ismert hazai Hyundai-Kia konszern elektromos és plug-in hibrid személyautói a piacon ár-érték arányban a legjobb modellek közé tartoznak. Ezen cégcsoport a hidrogénalapú közlekedés egyik legrégebbi úttörője: a Toyota és a Honda mellett a Hyundai az európai gyártókat messze megelőzve készített hidrogénautót, nemrégiben pedig elsőként a világon szabályos kereskedelmi forgalomban értékesített hidrogénüzemű teherautókat (tíz darab Hyundai Xcient kamiont Svájcba). Sőt mi

több, a hidrogénalapú mobilitás, illetve elektromos fejlesztések eredményeit nem csupán a közúti közlekedésben kívánják hasznosítani, hanem a vasúti szállításban, hajózásban, légi közlekedésben, katonai célú fejlesztésekben is.

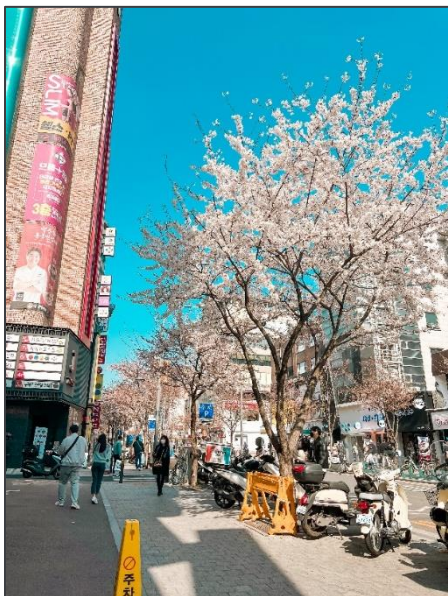
Így hát szerintem bátran állíthatom, hogy annak ellenére, hogy Dél-Korea egyelőre nem a legpéldamutatóbb, ha fenntarthatóságról van szó, roppant ígéretes és innovatív megoldásokat tervez, amit véleményem szerint meg is fognak valósítani viszonylag rövid időn belül.

Koreai életem, tapasztalataim és kedves emlékeim

Ami talán az egész szemeszter alatt a legjobban meglepett, hogy egy ekkora város ennyi emberrel milyen hamar otthonossá tud válni. Bevallom, a legelején még kételkedtem ebben és nagyon izgultam, hogy hogyan fogok eltalálni helyekre, s hogy mégis miképp fogok hozzászokni az itteni, ténylegesen állandó nyüzsgéshez, viszont nagy öröömre kellemes csalódás ért, mert már nagyon rövid idő után megszokásból tudtam mozogni és valóban otthon éreztem magam még egy ilyen hatalmas városban is, mint Szöul. Persze ezt nagyban segítette, hogy nagyon egyértelmű volt minden megállónál, mit merre találunk, s rend szerint bemondták angolul is a dolgokat a biztonság kedvéért.

Közlekedni egy úgynevezett „T-money” utazókártyával lehetett, amit mindig készpénzzel kellett feltölteni. Szerencsére ez is nagyon egyszerű volt, mert minden metrómegállóban voltak erre alkalmas automaták, de ha esetleg épp nem megálló közelében voltunk, akkor is bármelyik kis kényelmi boltban (CU, GS25, 7eleven) fel lehetett őket tölteni. Használata is roppant egyszerű volt, mert csak minden felszálláskor és leszálláskor le kellett csipogatni az arra kihelyezett érzékelőn.

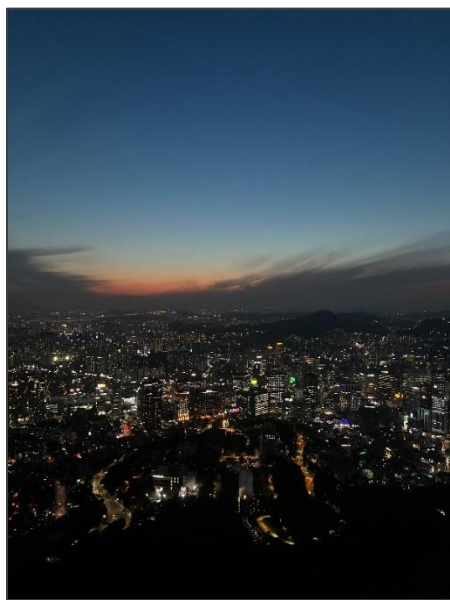
Mivel az oktatás online kezdődött el és nem volt biztos egyáltalán, hogy a későbbiekben áttérünk a jelenléti órákra, így én végül a város egy nagyon központi részén foglaltam az Airbnb-n keresztül egy „goshiwon” szobát. Nos, ha azt gondolná bárki, hogy Szöul túl nagy, jelenteném, hogy még ott is borzasztóan kicsi a világ, hiszen végül pont ugyanazon a szálláson vendégeskedtem, ahol a tavalyi ösztöndíjas, Hajnalka is. Tényleg aprócska szobám volt, de próbáltam minél több időt tölteni kint és eszméletlenül szerettem, hogy konkrétan minden megtalálható volt pár percre tőlem.

Sinchon metrómegálló 3 perc, buszmegállók 2-3 perc és a híres Yonsei University is 2-3 perc sétára volt. Ezen kívül 2 másik nagyobb egyetem is egy megállóra volt, s ennek köszönhetően ez a környék tényleg egy öröknyüzsgő diákközpont teli élettél, amit én személy szerint imádtam. Igaz, a saját kampuszomtól kicsit messze voltam, mert amikor már be kellett járni az egyetemre (igaz, csak pár hét volt már csak), akkor körülbelül +/-45 percet vett igénybe, mire eljutottam oda (mindig forgalomfüggő). Viszont szerencsémre sosem volt korán kezdődő óráim, így nem esett nehezemre ez sem.

Az igazi koreai életérzéshez természetesen hozzátartoznak az ételek is, amiket nagy lelkesedéssel kóstoltam végig. Bevallom őszintén, a legelején beletelt egy kis időbe, mire a sajnálatos módon elég érzékeny gyomrom hozzászokott ahhoz, hogy majdnem minden pikáns (vagy inkább rendszeren csípős) volt. Azonban, miután hozzászoktam, nagyon élveztem minden fogást, amit sikerült kipróbálnom. Természetesen nekem is óriási kedvencem lett a koreai BBQ (K-BBQ), de emellett még a kimbap, bibimbap, budaejjigae, dakgalbi, tteokbokki, japchae, mung bean pancake, mayak kimbap és a hotteok is favorit lett.

A kint töltött idő alatt rengeteg hely felfedezésére is jutott idő, s számomra ezeken a helyeken szerzett emlékek a legkedvesebbek. Szöulban ténylegesen tömérdek

program és látnivaló vár mindenkire, amiknek a meglátogatására fél év sem volt teljesen elég. Kedvenc helyeim közé tartozott a Gyeongbokgung Királyi Palota, ahol rengetegszer jártam kintlétem alatt akár csak sétálni, de népi hanbok viseletben is volt alkalmam felfedezni. Ezen kívül a múzeumok (Seoul Museum of History, National Folk Museum, MMCA – National Museum of Modern and Contemporary Art), továbbá például a Jogyesa buddhista szentély, a Gwangjang Market az isteni ételekkel, a Lotte World Tower és a Han-folyó (Yeouido Park, legfőképp

cseresznyevirágzáskor). S talán az Inwangsan-hegy és az N Seoul Tower éjszakai látképe volt számomra az, amitől minden alkalommal elállt a lélegzetem.

Mindezen túl örömünkre a szerencse is mellénk állt, így volt lehetőségünk egy félnapos túra keretében megnéznünk a pár nappal előtte újra nyíló demilitarizált övezetet, ahol Észak-Koreát is láthattuk (természetesen csak jó messziről), és a Buddha születésnapjára két év után újra megrendezett Lámpás Fesztiválon is részt tudtam venni, ami szintén felejthetetlen emlék lett számomra.

Szöulon kívül Jeju csodálatos szigetét is felfedeztük Alexával, továbbá az itt töltött idő alatt egy napot Udo-sziget biciklis feltérképezésével töltöttünk, ahová komppal jutottunk át. Ezen kívül Busan városába is ellátogattunk, ahol annak ellenére, hogy kevés időt tudtunk tölteni, rengeteg szép emlékkal gazdagodtunk.

Szerintem mondanom sem kell, hogy minden percét imádtam a kint töltött időnek és igazából, ha valakivel leülnék beszélgetni, hetekig tudnék mesélni minden ott szerzett élményemről, így hát őszintén kívánom mindenkinek, hogy egyszer éljen át ennyi csodálatos dolgot, amit én ebben a szemeszterben.

Zárógondolatok

Nem is tudom igazán, hogyan is foglalhatnám össze ezt a csodás időszakot, amit megélhettem az OBIC-nak köszönhetően. Mérhetetlen izgalommal indultam útnak, de bevallom, egy egészséges aggodalom azért bennem is volt, mert mégiscsak a világ másik felére utazik el ilyenkor az ember. Mégis magabiztosan állíthatom, ez mind elszáll seperc alatt. Ámde akkor tudatosult bennem igazán, hogy jó helyen vagyok, amikor az édesanyám megjegyezte nekem, hogy már csak a fotókról is sugárzik az a felfoghatatlan boldogság, amit én ott kint éreztem. Tényleg rengeteget adott számomra ez a program. Nagyon sok tapasztalatot és felejthetetlen emlékeket gyűjtöttem és igazán értékes barátokra is szert tettem ez idő alatt, amiért nem lehetek elég hálás. Az egész mobilitás és a kinti tanulmányaim nagyon sokat adtak az én személyemhez, világnézetemhez és ahhoz, hogyan látok dolgokat akár a hétköznapi életemben is, és csak remélni tudom, hogy ezt minél több embernek át tudom adni a jövőben.

Ahogy említettem a legelején, voltak nagyon nehéz és megpróbáltató időszakaim nekem is, de a világon nem cserélném el semmire ezeket sem, mert ez a történet pont ettől az enyém és ezekkel együtt is szerettem. Aki gondolkodik ezen a programon és szeretne rá jelentkezni, én azt üzenem, egy percre se gondolkozzon tovább. Tudom, rengeteg munka és fáradalom, mire oda jut az ember, de minden egyes percért megéri, meglátjátok. Én a szívem egy hatalmas darabját hagytam most Koreában, amikor haza kellett jönnöm, de egy biztos, hogy mindenképpen visszamegyek érte ebbe a varázslatos országba.

Ezúton szeretném még egyszer megköszönni az OBIC-nak, hogy lehetőséget kaptam tőlük, s ezáltal életem eddigi legcsodálatosabb élményét ajándékozták nekem, nem is beszélve arról, hogy egy nagy álmom váltották valóra.

